

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 33

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † 'Ο Γρεβενδών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
- † 'Ο Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † 'Ο 'Αρχιεπ. τῆς 'Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
- † 'Ο Μέγας 'Αρχιεπίσκοπος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
- ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 'Ιανουαρίου
ἀποστέλλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

'Αρχιδυντάκτης 'Ιεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις — Περὶ τῆς θείας λειτουργίας — Χριστιανικὴ
Κατήχησις τῆς τῶν Παλαιοκαθολικῶν ὁμολογίας — 'Αγγλι-
κανὴ 'Εκκλησία — Βιβλιολογία — 'Εκκλησιαστικὰ χρονικά —
Κοινοποιήσεις.

ΔΗΛΩΣΙΣ.

Τελουμένης τῇ μεθαύριον Κυριακῇ, 19
ὑπερμεσοῦντος μηνός, ἀμέσως μετὰ τὴν θείαν
λειτουργίαν ἡτοι περὶ ὥραν 2,30' τουρκιστὶ δο-
ξολογίας ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν
ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πα-
τριαρχικῷ ναῷ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀναρρή-
σεως τοῦ τρισεβάστου ἡμῶν 'Ανακτος Σουλ-
τὰν 'Αβδούλ Χαμίτ Χαν αὐθέντου ἡμῶν, ἀγγέλλ-
εται τοῦτο πᾶσι τοῖς βαθμοῦχοις καὶ λογάσι
ὅπως παραστώσιν ἐν ἐπισήμῳ στολῇ.

'Εν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 'Αυγούστου 1901.

† 'Ο Μ. Πρωτοδύκελλος **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ*

'Οτι δὲ οἱ Πατέρες τῶν τεσσάρων πρώτων
αἰώνων γνωρίζουσι καὶ παραδίδουσι μίαν καὶ τὴν
αὐτὴν Λειτουργίαν, γίνεται ὁῦλον ἐκ τῆς μελέτης

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 318—319.

τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν· οὕτως ὁ φιλόσοφος καὶ
μάρτυς 'Ιουστίνος, περιγράφων τὴν λειτουργίαν
τοῦ Β' αἰῶνος, ἀναφέρει τὰ ἐξῆς αὐτῆς μέρη· 'Α-
νάγνωσιν, Γραφήν, κήρυγμα, προσευχὴν μετὰ τῶν
κατηγουμένων, προσευχὴν τῶν πιστῶν, τὸ φίλη-
μα τῆς ἀγάπης, προσφορὰν, εὐχαριστίαν, καθαγια-
σμόν, αἰτήσεις, διὰδοσιν καὶ μετάληψιν τῆς εὐχα-
ριστίας. 'Εν τῷ Γ' αἰῶνι ὁ 'Ωριγένης τὸ μὲν πλα-
τύνει τὰς πληροφορίας τοῦ 'Ιουστίνου, τὸ δὲ διὰ
βραχείων σημειώσεων καὶ διὰ τύπων, εἰλημμένων
ἐκ τῆς Παλαιᾶς, χαρακτηρίζει τὸ περιεχόμενον
διαφόρων εὐχῶν· οὕτω κατὰ τὸν 'Ωριγένη ἐν τῷ
πρώτῳ ἡμίσει τοῦ τρίτου αἰῶνος ἡ λειτουργία πε-
ριεῖχε τὰ ἐπόμενα μέρη· ἀναγνώσματα ἐκ τῆς Πα-
λαιᾶς καὶ Καινῆς, κήρυγμα, εὐχὰς ὑπὲρ τῶν κα-
τηγουμένων, μετανοούντων, ἐνεργουμένων καὶ τῶν
πιστῶν, φίλημα τῆς ἀγάπης, προσφορὰν ἄρτου καὶ
οἴνου, εὐχαριστίαν μετὰ τοῦ Τρισαγίου, καθαγια-
σμόν τῶν τιμίων δώρων, ἐξομολόγησιν, δεήσεις
ὑπὲρ τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων μετὰ δοξολογίας
μετάληψιν καὶ εὐχαριστίαν, ὕμνον εὐχαριστήριον,
ἐπὶ τῇ μεταλήψει. 'Εν τῇ σχέσει διατελοῦσιν αἱ
πληροφορίαι τοῦ 'Ιουστίνου πρὸς τὰς τοῦ 'Ωριγέ-
νους ἐν τῇ αὐτῇ καὶ αἱ τοῦ 'Ωριγένους πρὸς
τὰς δηλώσεις τῶν Πατέρων τοῦ Δ' αἰῶνος.
Οὐ μόνον τὰ αὐτὰ μέρη τῆς Λειτουργίας ἀνα-
φέρονται ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, ἀλλὰ καὶ αἱ παρατη-
ρήσεις τῶν Πατέρων τούτων περὶ τοῦ περιεχομένου
τῶν εὐχῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς τοῦ 'Ιουστίνου καὶ
τοῦ 'Ωριγένους πληροφορίας. Οὕτως οἱ νεώτεροι
λειτουργικοὶ, καὶ μάλιστα οἱ καθολικοὶ, ἐξήγαγον

τὴν αὐτὴν λειτουργίαν ἐκ τῶν συγγραμμάτων Εὐσεβίου Καισαρείας (270—338), Κυρίλλου Ἱεροσολύμων (315—386), Μ. Ἀθανασίου (296—373), Μ. Βασιλείου (330—379), Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (330—390), Γρηγορίου Νίσσης (331—395), Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (347—407), Ἐφραίμ τοῦ Σύρου (300—379), Ἀμβροσίου (340—397) καὶ Αὐγουστίνου (353—430). Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν Ἀποστόλων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Δ' αἰῶνος μία καὶ ἡ αὐτὴ εἰκὼν τῆς θείας λατρείας παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Τῆς εἰκόνος ταύτης τὴν λέξιν καὶ τὴν φωνὴν παραδίδωσι πλήρη ἡ λειτουργία τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, συμφωνοῦσα ταῖς πληροφορίαις καὶ ταῖς παρατηρήσεσι τῶν Πατέρων τῶν τεσσάρων πρώτων αἰώνων. Ἡ συμφωνία δ' αὕτη τῶν κατὰ τόπους Λειτουργιῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Δ' αἰῶνος ἀποτελεῖ τὴν πρώτην προϋπόθεσιν τῆς ἐν τῷ τέλει τοῦ αἰῶνος τοῦτου διὰ τοῦ Μ. Βασιλείου γενομένης μεταρρυθμίσεως τῆς λειτουργίας. Ἐὰν ἐκάστη διοίκησις ἡ ἐπαρχία ἐτέλει τὰ μυστήρια κατὰ τρόπον πολὺ παραλλάσσοντα τῶν ἄλλων, τότε ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Μ. Βασιλείου θὰ περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν Καισάρειαν, ἢ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου. Ἐὰν λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν μεγάλην αὐστηρότητα, μεθ' ἧς αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι ἀντείχοντο τῶν ἑαυτῶν παραδόσεων, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς ἡ λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ εἰτα τοῦ θείου Χρυσοστόμου τόσον ταχέως καὶ γενικῶς ἐπεκράτησεν ἄνευ βίας καὶ οὐδεμιᾶς φιλονεικίας καὶ συγκρούσεως· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα καθίσταται εὐνόητον ἐὰν σκεθῶμεν ὅτι ἡ λειτουργία ἦτο μία καὶ ἡ αὐτὴ πανταχοῦ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ἡ διὰ τοῦ Μ. Βασιλείου ἐπελθοῦσα μεταρρύθμισις ἀνταπεκρίνετο κατεπειγούσῃ ἀνάγκῃ.

Τέσσαρες δὲ κυρίως ἦσαν οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν διὰ τοῦ Μ. Βασιλείου γενομένην μεταρρύθμισιν τῆς λειτουργίας· 1) παρὰ πολλοῖς τῶν χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἕνεκα διαφόρων λόγων καὶ ἀφορμῶν ἐγεννήθη ὁ πόθος καὶ ἐντόνως ἀπητήθη ὅπως συντηρηθῇ ἡ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, μακρὰ θεία λατρεία· ἡ δὲ Ἐκκλησία μητρικῶς καὶ σοφῶς μεριμνῶσα περὶ τῆς οἰκοδομῆς τῶν πιστῶν, δὲν ἠθέλησε κατὰ καθήκον νὰ παρίδῃ τὴν τοιαύτην τῶν τέκνων αὐτῆς ἐπιθυμίαν. 2) Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ λειτουργίᾳ ἐλέγετο «εὐλογοῦμεν τὸν ποιητὴν τῶν πάντων διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου» καὶ ὁ ἱερεὺς ἐν τῇ

εὐχῇ τῆς εὐχαριστίας «αἶνον καὶ δόξαν τῷ Πατρὶ τῶν ὅλων διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἀναπέμπει» (Ἰουστίν. Ἀπολογ. β' § 65 καὶ 67). Ἀπασαὶ δηλαδὴ αἱ εὐχαὶ τῆς λειτουργίας συντεταγμέναι πρὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμένης Συνόδου, δὲν καθώριζον ἐπακριβῶς τὴν σχέσιν τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος· τὸ τοιοῦτο δὲν διέφυγε τὴν παρατήρησιν τῶν Ἀρειανῶν, οἵτινες πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας πλάνης κατέφυγον εἰς τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας· διότι ὁ περίφημος σοφὸς βιβλιοθηκῆριος τῆς ἐν Βατικανῷ βιβλιοθήκης, Ἀγγελος Μάιος ἀνεκάλυψε παλίμψηστον κώδικα περιέχοντα τεμάχια συγγράμματος Ἀρειανοῦ συγγραφέως, διατεινομένου ὅτι αἱ λειτουργικαὶ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκουσιν ὑπόταξιν τοῦ Υἱοῦ ὑπὸ τὸν Πατέρα, καὶ ζητοῦντος νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο διὰ τῶν εὐχῶν τῆς χειροτονίας, τοῦ χρίσματος καὶ τῆς εὐχαριστίας (Angelo Mai, scriptorum veterum nova collectio, tom. III. pars II. pag. 190)· τὸν τοιοῦτον κίνδυνον ἀπέκρουσεν ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ θεοσόφου Πατρὸς Μ. Βασιλείου, οὐ μόνον ἐπιταμόντος τὰς εὐχὰς, ἀλλὰ καὶ εἰσαγαγόντος νέους θεολογικοὺς ὅρους, πιστῶς καὶ ἀκριβῶς καθορίζοντας τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας. 3) Ἡ Ἐκκλησία ὥρισε κατ' ἀρχὰς τὸν θεσμόν τῶν κατηχομένων, διότι οἱ ἐξ ἐθνικῶν καὶ Ἰουδαϊκῶν οἰκογενειῶν θέλοντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν ἠδύναντο νὰ τύχωσιν ἐν αὐτῇ χριστιανικῆς κατηχήσεως, μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς· ἀλλ' ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Δ' αἰῶνος τὸ πρᾶγμα μετεβλήθη· ὁ Χριστιανισμὸς ἐπεκράτησεν ἐν τῷ ρωμαϊκῷ κράτει, ὁ δὲ ἐθνισμὸς ἔπνεε τὰ λοισθήα, ἐπομένως οἱ εἰς τὸ βάπτισμα παρασκευαζόμενοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλαστοὶ χριστιανικῶν οἰκογενειῶν καὶ ἠξιοῦντο χριστιανικῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὶν ταύτης μεγάλῃ ἐπιρροῇ ἐξήσκουν αἱ ἁγίαι γυναῖκες, ὥς μετ' ἐπαίνου πολλοῦ ἀναφέρει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, οἷον ἡ Ἀνθοῦσα, ἡ Νόννα, ἡ Ἐμμέλεια, ἡ Μονίκη καὶ ἄλλαι. Πρὸς τοῦτοις ἐξηκολούθει μὲν ἔτι ἡ ἀρχαία συνήθεια τοῦ βαπτίζεσθαι ἐν ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τὰ συχνὰ καὶ ἔντονα κηρύγματα τῶν Πατέρων κατὰ τῆς ἀναβολῆς τοῦ βαπτίσματος καὶ ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸν Πελαγιανισμόν κατέστησαν τὸν νηπιοβαπτισμόν λίαν συνήθη καὶ ἐπικρατέστερον, ἐπομένως καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὁ θεσμὸς τῶν κατηχομένων καθίστατο ἀσθενέστερος καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν κατηχομένων εὐχαὶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἔπρεπε νὰ

παραλειφθῶσι καὶ 4) Ὁ θεσμός τῶν μετανοούντων ἔπρεπε νὰ τροποποιηθῇ, διότι ἡ δημοσία ἐξομολόγησις βαρέων ἁμαρτημάτων, τὸ ἵστασθαι ἐν ἰδίαι-τέρῳ τόπῳ τοὺς μετανοούντας ἐν καιρῷ τῆς θείας λατρείας μακρὰν τῶν καθαρῶν, καὶ τὸ δημοσίᾳ διέρχεσθαι τὰς διαφόρους τάξεις τῆς μετανοίας, ἐθεωροῦντο πολὺ δοκιμαστικά καὶ προὔχουσιν ἔστιν ὅτε σκάνδαλα, διότι τινὲς προὔτιμων νὰ μεταστῶ-σιν εἰς τὰς τάξεις τῶν αἰρετικῶν μᾶλλον ἢ νὰ τα-χθῶσι δημοσίᾳ ἐν τῇ τάξει τῶν μετανοούντων· καὶ οἱ Ἀρειανοὶ δὲ ὠνείδιζον τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐκ ὀλίγον ἠρέθιζον τοὺς ὀρθοδόξους, παριστῶντες ὡς λίαν βαρὺ καὶ σκληρὸν τὸ δημοσίᾳ υποβάλλεσθαι τοῖς ὁροῖς τῆς μετανοίας. Γνωστὸν τὸ ἐν Κωνσταν-τινουπόλει ἐπὶ πατριάρχου Νεκταρίου γενόμενον σκάνδαλον διὰ τὴν ζήτημα μετανοίας, καὶ ἡ ἐντεῦ-θεν ληφθεῖσα ἀπόφασις τοῦ πατριάρχου τούτου (Σωκράτ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. 5 κεφ. 19. Σωζομ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. 7. κεφ. 16). Ὅ-πως δὲ οἱ μετανοοῦντες ἴσταντο ὑπὸ τῇ ἐπιρροῇ τοῦ διαβόλου, οὕτω καὶ οἱ ἐνεργούμενοι μερικώτε-ρον, ὥστε τροποποιούμενου τοῦ θεσμοῦ ἐκείνων, θὰ ἐτροποποιεῖτο καὶ ὁ θεσμός τούτων. Ἐντεῦθεν κατεφαίνετο ἡ ἀνάγκη καὶ διηνοίγετο ἡ ὁδὸς εἰς μεταρρύθμισιν τῆς λεγομένης λειτουργίας τῶν κα-τηχομένων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

Μ. Ἀρχιδιάκονος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΔ. ΑΘ. ΠΙΠΕΡΑ

(Μετάφρασις ἀκριβὴς ἐκ τῆς τρίτης Γερμανικῆς Ἐκδό-σεως, ἀπαρτάλλαντος τῇ προηγουμένῃ. Βέρνη, 1896).

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῆς χριστιανικῆς καθολικῆς πίστεως.

1. Περὶ τῶν συμβόλων τῆς πίστεως.

1. Διὰ τίνων λέξεων δυνάμεθα συντόμως νὰ μεταδώσωμεν τὸ κυριώτερον περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς καθολικῆς πίστεως;

α') Διὰ τῶν τριῶν ἁγίων ὀνομάτων — Πατρός, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος.

β') Διὰ τῶν λόγων τοῦ ἀποστολικοῦ Συμβόλου, ἔχοντος, ὡς ἔπεται²:

1. Πιστεύω εἰς Θεὸν Πατέρα, Παντοκράτορα, Ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς.

2. Καὶ εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν,

3. Τὸν συλληθέντα ἐξ ἁγίου Πνεύματος, καὶ γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου,

4. Παιθόντα τε ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, σταυρω-θέντα, θανάτῳ καὶ ταφέντα,

5. Κατελθόντα μέχρις ᾄλου καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἔξαναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν,

6. Ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθημένον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, τοῦ παντοδυνάμου Πατρὸς,

7. Ὅθεν ἔρχεται κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς.

8. Πιστεύω εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

9. Εἰς μίαν ἁγίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, Κοι-νωνίαν τῶν ἁγίων,

10. Εἰς ἄρεσιν ἁμαρτιῶν,

11. Ἀνάστασιν τῆς σαρκὸς

12. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν!

γ') Διὰ τῶν λόγων τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας ὅπερ λέγει:

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα παντοκράτορα, Ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀο-ράτων. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέν-τα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, (Θεὸν ἐκ Θεοῦ) (οὕτω)³, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννη-θέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πόν-τα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Περ-θένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡ-μῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθηζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. — Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ

2. Σ. Μ. Γνωστοῦ ὄντος, ὅτι τοῦ ἀποστολικοῦ λεγομέ-νου Συμβόλου ὑπάρχουσι δύο εἴδη, ὁ σύντομος καὶ ὁ ἐπη-ξημένος, ἐν τε τῇ ἐλληνικῇ καὶ τῇ λατινικῇ γλώσσῃ, ὁ ἐν τῇ Παλαιοκαθολικῇ Κατηχήσει κείμενος τύπος οὗτος εἶναι ὁ ἐπη-ξημένος λατινικός.

3. Σ. Μ. Οὕτως ἔχει τὸ κείμενον τῆς Παλαιοκαθολικῆς Κατηχήσεως, ὅπερ προδήλως εἶναι ἐπαράληψις περιττῆ, ἀ-φοῦ ὑπάρχει εὐθὺς ἀμέσως τὸ «θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀ-ληθινοῦ».

ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον¹, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.—Καὶ εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Ἐποσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

2. Τίς ἐδίδαξεν ἡμᾶς νὰ συνοψίζωμεν τὴν χριστιανικὴν καθολικὴν περὶ πίστεως διδασκαλίαν ἐν τοῖς τρισὶν ὀνόμασι—τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ συστάσει τοῦ μυστηρίου τοῦ ἁγίου βαπτίσματος (Ματθ. 28, 19).

3. Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ διὰ τῶν λόγων τούτων ὁ Ἰησοῦς Χριστός;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἤθελε διὰ τῶν λόγων τούτων νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ βεβαπτισμένοι ὠφείλου νὰ πιστεύωσιν εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα, ὅστις ἀπεκάλυψεν ἡμῖν ἑαυτὸν διὰ τοῦ ἱδίου Υἱοῦ καὶ ὅστις διηνεκῶς ἐπιδραφεύσει ἡμῖν τὴν ἰδίαν χάριν διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

4. Διὰ τίνος σημείου ἐξωτερικεύμεν συνήθως τὴν πίστιν ἡμῶν ταύτην;

Διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ, μεθ' οὗ ἐπιλέγομεν τὸ: Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

5. Εἰς ποίας περιστάσεις ποιούμεθα συνήθως τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

Πρὸ τῆς προσευχῆς καὶ ἐν ἀρχῇ ἄλλων σπουδαίων θρησκευτικῶν πράξεων.

6. Πόθεν προέκυψε τὸ ἀποστολικὸν λεγόμενον Σύμβολον;

Ἐκ τούτου, ὅτι σφρέστερον ἤθελον νὰ ἐπεξηγήσωσι τὸ τί δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ νοώμεν προκειμένου περὶ τῶν τριῶν ἁγίων ὀνομάτων τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

7. Γινώσκωμεν τίς συνέταξε τὸ Σύμβολον τοῦτο τῆς πίστεως;

Οὐχί. Τοῦτο μόνον γινώσκωμεν, ὅτι τοῦτο ἴσαν ἐνωρίς ἡδη ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν.

4. Σ. Μ. Ἐνταῦθα σημειωτέα ἡ ἀπάλειψις τῆς προσθήκης τοῦ *illicque* (καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ) ἀπὸ τοῦ Συμβόλου τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις προσθήκη ἐχρησίμευσεν, ὡς γνωστὸν, καὶ χρησίμευε μέχρι σήμερον ὡς ἐν τῶν κυριωτάτων σημείων διαφωνίας μεταξὺ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπ' ἐνός, κατακρινούσης τὴν προσθήκην καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς, Ἀγγλικανῆς καὶ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων ἀπ' ἐτέρου, διατηρουσῶν εἰσέτι αὐτήν. Προσημειωτέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Σύμβολον καὶ ἀναγινώσκεται ἐπ' Ἐκκλησίας τὴν σήμερον ἄνευ τῆς προσθήκης παρὰ τοῖς Παλαιοκαθολικοῖς, ὡς τοῦλάχιστον ἡμεῖς αὐτοὶ ἠκούσαμεν αὐτὸ ἐν διαφόροις Παλαιοκαθολικοῖς ναοῖς τῆς Δύσεως, καὶ ὡς ἐπίσης εὐρίσκωμεν αὐτὸ ἐκτετυπωμένον ἐν τοῖς λειτουργικοῖς βιβλίοις τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

8. Διὰ τί λοιπὸν καλεῖται τοῦτο Σύμβολον ἀποστολικόν;

Διότι περιλαμβάνει διδασκαλίας, ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀποστόλων κηρυχθείσας.

9. Πότε ποιούμεθα χρῆσιν τοῦ Συμβόλου τούτου;

Κατὰ τὴν μετὰ δόσιν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλας περιστάσεις.

10. Τί περιέχει τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας;

Τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας περιλαμβάνει ἐπίσης σφρέστερον μόνον προσδιορισμὸν τῶν θρησκευτικῶν ἐκείνων ἀληθειῶν, αἵτινες δεόν νὰ νοῶνται προκειμένου περὶ τῶν τριῶν ἁγίων ὀνομάτων Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος.

11. Πόθεν ἡ ὀνομασία τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας;

Ἐκ τῆς πόλεως Νικαίας, ἐνθα συνεκροτήθη κατὰ τὸ 325 Σύνοδος Οἰκουμενική. Ἐκ τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐν λόγῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου προέκυψε τὸ οὕτω καλούμενον Σύμβολον τῆς Νικαίας.

12. Περιέχει ἄρα τὸ Σύμβολον τοῦτο διδασκαλίαν, ἥτις τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 325 ἔλαβε τὴν ἀρχήν;

Οὐχί. Καθότι πᾶσα Ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος διετύπωσε μόνον πᾶν ὅ,τι ἀπ' ἀρχῆς γενικῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐδιδάχθη καὶ ἐπιστεύθη.

13. Πότε ποιούμεθα χρῆσιν τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας;

Ἐν τῇ τελέσει τῆς θείας λειτουργίας.

(ἔπεται συνέχεια)

ΑΓΓΛΙΚΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*

Δ'.

«Πόσα Μυστήρια παραδέχεται ἡ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία; τί διδάσκει ἐν γένει περὶ Μυστηρίων, καὶ ἰδίᾳ περὶ Βαπτίσματος, καὶ Εὐχαριστίας, καὶ Ἱερωσύνης;»

Πᾶν ὅ,τι ἀποκαλύπτει τῷ ἀνθρώπῳ τὸν Θεὸν καὶ ἀνυψεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, εἴτε ἐν τῇ δημιουργημένῃ φύσει, εἴτε ἐν τῷ κανονικῷ βίῳ τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε κατ' ἀληθῆ ἐννοίαν, μυστηριώδεις (Sacramental). Τῆς φύσεως ἢ τε εὐταξίας καὶ ἡ καλὴ προωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα ὑποβοηθῶσι τὸν θρησκευτικὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον. Τῷ αὐτῷ τρόπῳ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀναγινωσκόμενος ἢ κηρυττόμενος, καὶ αἱ δεήσεις τῶν πιστῶν Χριστιανῶν, αἱ δημοσίαι ἢ κατ' οἶκον ἀναπεμπόμεναι, ἔχουσι χαρακτῆρα πάντως μυστηριώδη (Sacramental). Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ σύναξις δύο ἢ τριῶν πιστῶν ἐπισύρει ἐφ' ἡμῶν τὴν θαυμασίαν εὐλογίαν τῆς παρουσίας Αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα τοῦτο φαίνεται ἀπεβλέπον εἰς στενώτερον κύκλον ἱεροπραξιῶν. Κατὰ τὴν ἐννοίαν

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 296—297.

ταύτην δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὰ Μυστήρια ὡς ἐπισήμους καὶ ἱεράς πράξεις τελουμένας ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιροὺς διατεταγμένους καὶ ὑπὸ διαγεγραμμένους ὁρους, σύμφωνα μὲ τὴν διδασχὴν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ταπεινῇ ἡμῶν πεποιθήσει εἰς τὴν δύνάμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ δ' ἐν ταῖς πράξεσι ταύταις ἐξωτερικὸν καὶ ὁρατὸν σημεῖον γίνεται σύμβολον ἐν ταύτῃ καὶ ὄργανον τῆς ἐσωτερικῆς καὶ πνευματικῆς χάριτος. Τῶν τοιούτων Μυστηρίων τὸν ἀριθμὸν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἀκριβῶς δὲν ὥρισεν. Ἀνομολογεῖ ὁμῶς ὅτι δύο αὐτῶν εἶνε τῶν ἄλλων ἀνώτερον τὸ ἀξιῶμα, ὡς σαφῶς ὀρισθέντα ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐπίγειον Αὐτοῦ διακονίαν, καὶ ὡς ὄντα, κατὰ τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ διδασχὴν, καθόλου ἀναγκαστικὰ εἰς σωτηρίαν (Ἰωάν. γ'. 5, ς'. 53). Ταῦτα συνήθως ὀνομάζονται παρ' ἡμῖν «τὰ δύο μεγάλα Μυστήρια», ἢ «τὰ Εὐαγγελικὰ Μυστήρια».

Πλὴν τούτων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας τελεῖ λίαν ἐπισήμως τὰς Χειροτονίας, ὡς ἐχέγγυσον τοῦ τηρεῖν τὴν παρὰ καταθήκην τῆς πίστεως, τοῦ κυβερνᾶν ὀρθῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τοῦ τελεῖν τὰ Μυστήρια μετὰ κύρους. Μεγάλην προσνέμει σπουδαιότητα εἰς τὴν Βεβαίωσιν (ἥτοι τὸ Χρίσμα), ὡς εἰς παρεπόμενον συμπλήρωμα τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Ἀναγνωρίζει τὸ ἱερὸν καὶ ὅσιον τοῦ χριστιανικοῦ γάμου καὶ προνοεῖ περὶ τῆς τελείσεως αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῇ εὐλογίᾳ τοῦ ἱερέως. Ἐν κατανύξει προσφέρει τοῖς μετανουοῦσι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, τὴν καταλλακτικὴν δύνάμιν τοῦ Σωτῆρος. Διατάσσει εἰδικὴν ἱεροτελεστείαν δι' ἐπίσκεψιν τῶν καμνόντων, μετὰ δεήσεως ὑπὲρ ἀναρρώσεως τοῦ νοσοῦντος· ἰδίᾳ δ' ἐπιτάσσει τοῖς ἐπισκόποις αὐτῆς τὸ «θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας» (βλ. σ. 30). Πάσας τὰς ἱεροτελεστίαις ταύτας θεωρεῖ ὡς προσήκουσαν οἰκονομίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Κανονικὰ μέσα χάριτος, κατέχοντα σταθερά καὶ μόνιμον θέσιν ἐν τῇ βίῃ τῆς Ἐκκλησίας.

Πλὴν τῶν πράξεων τούτων, αἵτινες ἰδίᾳ δικαιούνται νὰ ὀνομάζωνται μυστηριώδεις (sacramental), ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ποιεῖται χρῆσιν εἰδικῶν ἱεροτελεστιῶν κατὰ τὴν εὐχριστίαν μετὰ λοχείαν, καὶ κατὰ τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν. Ἐγκαινίζει ἐκκλησίας καὶ εὐλογεῖ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ καθιερεῖ κοιμητήρια καὶ νεκροταφεῖα, τάσσουσα αὐτὰ ἐς αἰεὶ πέραν πάσης βεβήλου καὶ ἀνιέρου χρήσεως.

Πιστεύομεν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἰς πληρώσιν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Σωτῆρος, καθωδήγησε τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν εἰς γενικὴν τινα συμφωνίαν περὶ τῶν θεμάτων τούτων—συμφωνίαν ἐκασταχοῦ ἐκδηλουμένην μὲ τινὰς διαφορὰς ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα—καὶ ὅτι αἱ πράξεις αὗται εἰσι πᾶσαι, ἐκάστη ἀνα-

λόγως τοῦ βιβλιοῦ αὐτῆς, ἀποτελεσματικὰ σημεῖα χάριτος. Τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ θεωρεῖν τὸ πρᾶγμα αἰνίσσεται καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἡμετέρου Εὐχολογίου ὅστις, καθὰ ἤδη διελέχθημεν (σελ. 11), ἔχει ὡς ἐξῆς: «Βιβλίον τῶν Δημοσίων Προσευχῶν καὶ τῆς τελείσεως τῶν Μυστηρίων καὶ ἄλλων ἱεροπραξιῶν καὶ τελετῶν τῆς Ἐκκλησίας [δηλαδή, τῆς καθόλου Ἐκκλησίας], κατὰ τὸ ἔθος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας,» κ.τ.λ. Ἐπίσης περὶ τῶν καταργηθεισῶν ἢ τηρηθεισῶν ὑπ' ἡμῶν τελετῶν ὁ πρόλογος τοῦ ἡμετέρου Εὐχολογίου διαλαμβάνει ῥητῶς: «Ταῦτα πράττοντες, οὔτε τὰ ἄλλα ἔθνη κατακρίνομεν, οὔτε διατάσσομεν τι, εἰμὴ διὰ τὸν ἡμέτερον λαὸν μόνον. Ἐπειδὴ θεωροῦμεν προσήκον ὅπως πᾶσα χώρα ποιῇται χρῆσιν τελετῶν τοιούτων, οἷς κρίνει μάλιστα ἀρμοζούσας εἰς ἐκδήλωσιν τῆς δοξῆς καὶ τιμῆς τοῦ Θεοῦ καὶ σκοπίμους εἰς καθοδήγησιν τοῦ λαοῦ, εἰς βίον τέλειον καὶ θεοσεβῆ, ἀπηλλαγμένον πλάνης ἢ δεισιδαιμονίας.»

[ἄκολουθεῖ]

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰουστινιανοῦ Νεαρά ΙΑ'. — Ὑπὸ Μεγ. Λογοθέτου Σταυράκη βέν Ἀριστάρχου. — Ἀνατύπωδις ἐκ τῶν «Εἰδησέων τοῦ ρωσδικοῦ Ἀρχαιο-λογικοῦ Ἰνστιτούτου ἐν Κωνσταντινουπόλει». — Τόμος VI, τεύχος 2—3.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐσχάτως γενομένην κριτικὴν ἐκδοσιν καὶ μελέτην τῆς ὡς ἄνω Νεαρᾶς, παρὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἔρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέν Ἀριστάρχου. Ἡ Α. Ε. μετὰ ἐπισταμένην μελέτην τῶν σχετικῶν πηγῶν, ἥ ἐν τῇ προλόγῳ ἀναφέρει, ἐκδίδωσι τὴν ἐν λόγῳ Νεαράν μετὰ κριτικῶν διορθώσεων ἐπὶ τε τοῦ λατινικοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς ἐλληνικῆς μεταφράσεως. Τὰ δὲ συμπεράσματα, εἰς ἃ καταλήγει ὁ φιλοπονώτατος ἐκδότης εἶνε ἄξια ἰδιαιτέρως προσοχῆς καὶ ἀναγνῶντος, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, ἣτις ἀπεδόθη ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν λόγῳ Νεαράν διὰ τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν «πρώτης Ἰουστινιανῆς» ἢ Ἀχρειδῶν. Παρὰθέτομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος συμπεράσματα. Καὶ πρῶτον ὡς πρὸς τὴν μετάφρασιν ὁ ἔρχων Μ. Λογοθέτης ἀποφάνεται ὡς ἐξῆς:

Ἡ μετάφρασις αὕτη φαίνεται ἔργον τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ἐξ ἄλλων τε τεκμηρίων καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς. Τὸ ἐπὶ τῆς προμετοπίδος φερόμενον ὄνομα Ἀχρειδῶν μόνις ἀπὸ τοῦ 1001 μ. Χ. ἦν ἐν χρήσει. Αἱ παρενθετοὶ ἐπαρχίαι ἀνωτέρω Ἀλβανία, Θεσσαλία, Ἡπειρος, Λεβηδία καὶ Εὐρώπη εἰσὶν ἐπίσης οὐχὶ προγενέστεραι τοῦ ΙΑ' αἰῶνος. Τὸ προστεθὲν δικαίωμα τοῦ ποιῆν

κόμητας, ἵππεῖς, πατρικίους, τοῦ κατακρίνειν εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον, τοῦ τυποῦν νομίματα, τοῦ ἰσομοιοῦσθαι ρήγας καὶ κράντορας, τοῦ φορεῖν ἐσθῆτα πορφυρᾶν ὁλοσηρικὴν, ὅζουσιν ἐπηρείας τῆς Δύσεως, καταφανοὺς μάλιστα κατὰ τὰς χώρας ἐκείνας γενομένης ἀπὸ τοῦ IB' αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν βασιλικῶν βουλλῶν, σημείων καὶ συμβόλων καὶ τοῦ κραντορικοῦ στέμματος τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὡς καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος ὑπέρτατος ἀρχιερέως (Summus Pontifex), καὶ περὶ τῆς διφυοῦς αὐτοῦ ἐξουσίας οὐ μόνον ἐκκλησιαστικῆς ἀλλὰ καὶ πολιτικῆς, μάλιστα δὲ περὶ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ, κεχαραγμένης καθ' ὅλους τοὺς παραδεδεμένους τύπους τῆς σφραγιδολογίας ἐν Δύσει (art héraldique). Ἡ δὲ φράσις «τῆς ἱερᾶς ἀμφοτέρως ἡμετέρας ρωμαϊκῆς βασιλείας» προσδίδωσι, κατὰ τὸν πολὺν Zachariæ, τὸν παρεγγράχτην τοῦ II' αἰῶνος, ὅποτε, ἀλωθείσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων, διενεμήθη τὸ κράτος εἰς δύο.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδόλως ἠθέλομεν διστάσει ἵνα ὀρίσωμεν ἀκριβεστέραν χρονολογίαν τοῦ ὡς διεῖληπται ἀναπτύχθεντος τούτου ἐγγράφου τὸ ἔτος 1223, ὅποτε Θεόδωρος ὁ Δεσπότης τῆς Ἡπείρου, ὅστις εἶχεν ἤδη ὑποτάξει τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἀνεκηρύχθη αὐτόθι αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀποποιουμένου τοῦ Θεσσαλονίκης Κωνσταντίνου, ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλιδῶν Δημητρίου. Ἴσως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐφημέρου τούτου αὐτοκράτορος συνεπληρώθη καὶ τὸ πολυβύλητον τοῦτο ἐγγράφον».

Ὡς πρὸς δὲ τὸ λατινικὸν κείμενον ἢ Α. Ε., ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τούτο περιέχει σπουδαίας ἀντιρρήσεις καὶ προφανεῖς ἀναχρονισμοὺς, πράγματα, ὅτινα δὲν δύναται ρυσικῶς νὰ ὑπάρχωσιν ἐν γνήσιῳ ἐπιστήμῳ ἐγγράφῳ. Ἰδού τί παρατηρεῖ ἐπὶ τοῦ κειμένου τούτου.

«Ἐν πρώτοις παρατηρεῖται ἀντίφασις τις περὶ τῆς ἐπαρχίας ἐνθα ἔκειτο ἢ τοῦ Ἰουστινιανοῦ πατρίδος. Ἡ μὲν ΙΑ' Νεαρὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τίθησι τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐν τῇ μεσογείῳ Δακίᾳ (tam ipsa mediterranea Dacia), ἂν ἢς οὐ πολὺ ἀπέχει ἢ δευτέρα Παννονία (quum nihil quidem magni distat a Dacia mediterranea secunda Pannonia). ὁ δ' ἐπίσημος τοῦ αὐτοκράτορος τούτου ἱστοριογράφος ἐν τῇ ἐυρωπαϊκῇ Δαρδανίᾳ. Ὡσεὶ δὲ μὴ ἔρκει ἢ ἀντίφασις αὕτη ὁ Ἰουστινιανός, ὅστις ἐν τῇ ΙΑ' Νεαρᾷ ὡμολόγει πατρίδα αὐτοῦ τὴν μεσόγειον Δακίαν, ἐπιλαθόμενος ἑαυτὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς παρούσης Νεαρᾶς ἀνεκηρύττει τοιαύτην τὴν δευτέραν Παννονίαν (Pannoniam Secundam, id est Justinianam Primam).

Παραλείποντες δ' ὅτι ἢ ἐν τέλει τοῦ ἐγγράφου χρονολογία ἐστὶ κατὰ 9 μῆνας μεταγενεστέρα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀποθανόντος τῇ 14 Νοεμβρίου 565, παρατηροῦμεν μόνον ὅτι τὸ ἀπὸ Χριστοῦ ἔτος οὐκ ἔην ἐν χρήσει κατὰ τὴν Ἀνατο-

λὴν ἐπὶ τῶν ἐπιστήμων ἐγγράφων μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀλώσεως, καίτοι σύνηθες ὂν ἐν τῇ Δύσει ἀπὸ τοῦ I' αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς.

Ἐνθ' δὲ κατὰ τὴν Νεαρὰν ὁ ἐπαρχος τοῦ Ἰλλυρικοῦ (praefectura Illyrici) ἦν πρότερον ἐν Φιρμίῳ, καὶ μόνον μετὰ τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ Ἀττίλα (445 ἔτει μ. Χ.) κατέφυγεν εἰς Θεσσαλονίκην, ἐν τούτοις γνωστὸν ὑπάρχει, ὅτι ἤδη τῷ 390 μ. Χ. ὁ τοῦ Ἰλλυρικοῦ ἐπαρχος διέμενεν ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἐνεκα δὲ τῆς ἀπὸ τοῦ 445 μ. Χ. ἔτους ἀρξαμένης τοῦ ἐπαρχοῦ παρουσίας ἀπενεμήθησαν, κατὰ τὸ λέγειν τῆς Νεαρᾶς, ἐκκλησιαστικαὶ τῇ Θεσσαλονίκῃ προνομίαι, καὶ οὐχὶ ἐξ ἰδίας ἐξουσίας (tunc ipsam praefecturam et sacerdotialis honor secutus est et Thessalonicensis episcopus non sua auctoritate, sed sub umbra praefecturae meruit aliquam prerogativam). Καὶ ὁμως ἡ ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἰδρυθεῖσα, κατεῖχεν ἐξαιρετικὴν θέσιν καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ οἰκουμενικῇ συνόδῳ (325 μ. Χ.), καὶ τῆς ἐν Σαρδικῇ τοπικῆς συνόδῳ (347 μ. Χ.).

Εἰ δὲ τὸ βορειότερον μέρος τοῦ Ἰλλυρικοῦ ἀποσπῶσα φαίνεται ἡ Νεαρὰ ἀπὸ τοῦ ἐπαρχοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς δὲ ὑπολείπεται τὸ νοτιώτερον μέρος, οὐδὲν ὁμως ἀναφέρει καὶ περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἰλλυρικοῦ. ἐνθ' ὧν μὲν 400 μ. Χ. ἀνέκει τῷ ἀνατολικῷ Κράτει μέγα μέρος τῆς ἐπαρχίας ταύτης, συγκαίμενον ἐκ τῆς διοικήσεως τῆς Δακίας (μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς μεσογείου καὶ τῆς ὀχθείου Δακίας, τῆς πρώτης Μοισίας, τῆς Δαρδανίας καὶ τῆς Πρεβαλιτάνης) καὶ τῆς διοικήσεως τῆς Μακεδονίας (μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Ἀχαΐας, τῆς νέας καὶ παλαιᾶς Ἡπείρου καὶ μέρους τῆς Μακεδονίας salutaris περὶ δὲ τὰ μέσα τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος καὶ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς διοικήσεως τοῦ Ἰλλυρικοῦ (μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας Παννονίας, τῆς Σαβίας, τῆς Δαλματίας καὶ τοῦ Νορικοῦ τοῦ τε μεσογείου καὶ τοῦ ὀχθείου) προσηρτήθη τῷ ἀνατολικῷ Κράτει. Ἐπομένως καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὑπέκειτο, κατὰ τὸν Zachariæ, τῷ Κωνσταντινουπόλεως τὸ ὡς εἴρηται Ἰλλυρικόν, περιλαμβάνον, πλὴν ἄλλων, καὶ ἀπάσας τὰς τῆς Νεαρᾶς ἐπαρχίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

—Χοροστασία.— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος ἐχοροστάτησεν κατὰ μὲν τὴν ἑσπερινὴν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐν τῷ ἐν Γαλατῇ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας Καφρατιανῆς, κατὰ δὲ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Μουχλίῳ ναῷ τῆς Παναγίας.

— Συνεδρία Δύο Σωμάτων. — Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Π. Πατριάρχου Ἰωακείμ κοινὴ τῶν δύο Σωμάτων συνεδρία, καθ' ἣν πρῶτον ἀνεγνώσθη μακρὸν ὑπόμνημα τὸ μὲν διατυποῦν σκέψεις περὶ ἐξασφάλισης τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ γαιῶν, τὸ δὲ προτείνον μέτρα τινὰ συντείνοντα εἰς διαρρύθμισιν καὶ βελτίωσιν τῆς ἐθνικῆς ταύτης περιουσίας συνωδὰ τοῖς μοναχικοῖς θεσμοῖς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σκοπιμωτέραν καὶ τελεσφορωτέραν λειτουργίαν αὐτῶν. Ἐν τέλει δὲ ἐνεκρίθη ὅπως τὸ εἰρημένον ὑπόμνημα τυπωθῇ καὶ διανεμηθῇ τοῖς ἀρμοδίοις πρὸς μελέτην ἐμβριθεστέραν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀνεγνώσθη ὑπουργικὸς τσεκρὲς λύων τὸ ζήτημα τῆς ἐν τοῖς διοικητικοῖς συμβουλίαις τῶν ὑποδιοικήσεων (καζάδων) παρεδρείας τῶν μητροπολιτῶν ἢ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν καὶ διατάσεων τὴν ἐπάνοδον τοῦ πρώην καθεστώτος, ἥτοι ὁ μητροπολίτης θέλει παρακάθεσθαι ἐν τοῖς εἰρημένοις συμβουλίαις μετὰ τὸν χακίμην καὶ μουφτὴν.

Τὰ δύο Σώματα εὐαρέστως ἐνωτισθέντα τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου ἐνέκριναν ὅπως διὰ ταχυρίου πρὸς τὴν Α. Γ. τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ὁρησκευμάτων Ἀβδουρραχμὰν πασὰν ἅμα μὲν ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας τῇ Σ. Αυτοκρατορικῇ Κυβερνήσει, ἅμα δὲ διατυπωθῇ ἡ εὐχὴ περὶ ἐπάνοδον τοῦ αὐτοῦ καθεστώτος καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐν τοῖς Διοικητικοῖς συμβουλίαις τῶν Διοικήσεων (λιθάδων) παρεδρείαν.

Ὡσαύτως ἀνεγνώσθη ἐνεκρίθη σχέδιον ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς μητροπολίτας τοῦ Οἰκουμ. Ὁρόνου συνιστώσης αὐτοῖς ὅπως καταβάλλωσι τὴν προσήκουσαν μέριμναν περὶ γενικεύσεως τοῦ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Ἀνθίμου τοῦ Ζ' θεσπισθέντος μέτρου τῆς καταβολῆς ἐτησίως δόσεως ἐκ μέρους τῶν ναῶν τῶν ἐπαρχιῶν χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, συμμορφουμένων πάντων ἀνεξαίρετως πρὸς τὸ μέτρον τοῦτο.

Πρὸς τοῦτοις κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀνακοινωσαμένης ἐπισήμως τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ μεγάλτου ὁμογενοῦς Παύλου Στεφάνου Σκυλίτση, ἐνεκρίθη ὁμοφώνως ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ λύπη μὲν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς, ἡ εὐχὴ δὲ ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἐπιτροπὴ καταρτισθεῖσα ἐκ τοῦ πρώτου τῆ τάξεως τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου καὶ τοῦ ἐκ τῶν συμβούλων γεραίου Ζήση Θ. Ζήση μετέβη αὐθιγερὸν εἰς τὸ ἐν Χαλκηδόνι θέρετρον τοῦ ἀσθενούντος καὶ ἐξελήρωσε τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐντολὴν ἐγγραφεῖσα ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ λόγου γενομένου περὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ δεῖν νὰ ἱδρυθῇ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Συγγροῦ, τούτου μὲν ἐν τῇ διαθήκῃ ὀρίζοντος ὅπως τὸ φιλανθρωπικὸν ἱδρυμα μὴ ἀνεγερθῇ πλησίον τῶν ἤδη ὑφισταμένων λοιπῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων, τῆς δὲ Ἐφορείας Χρυσόστομος πρόσφορον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν τὴν παρ' αὐτοῖς ἱδρυσιν, ἐνεκρίθη ὅπως ἐπαφθῇ τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ, ἵνα συνεννοηθῇ περὶ τούτου μετὰ τῆς συζύγου τοῦ ἀειμνήστου κυρίας Ἰριγενείας Συγγροῦ.

Ὁμοίως ἐνεκρίθη ὅπως ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐφορείας τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου Ζωγραφεῖου Παρθενωγαγεῖου ἀνατεθῇ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Χθὲς δὲ, ἀναγγελλέντος τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, ὅτι δυσ-

τυχῶς ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἐδεινώθη, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος μετακαλεσαμένη ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον Χρυσόστομον ἐνετείλατο ὅπως μεταβῇ καὶ αὐθιγερὸν εἰς τὸ ἐν Χαλκηδόνι οἶκημα τοῦ ἀσθενούντος καὶ ἐγγραφῇ ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ ἐκφράζων τὴν λύπην μὲν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῇ δεινώσει τῆς ἀσθενείας, τὰς ἐγκαρδίας δὲ καὶ διαπύρους εὐχὰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ πάντων τῶν ἁγίων συνοδικῶν ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως τοῦ φιλογενοῦς ἀνδρός.

Σήμερον δὲ τὴν πρωτὰν ἡ Α. Θ. Παναγιότης παραλαβοῦσα ἐκ τοῦ Σκευοφυλακίου τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ συνοδευσμένη ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου μετέβη δι' ἀτμακάτου εἰς τὸ θέρετρον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐποιήσατο παράκλησιν ὑπὲρ ὑγείας τοῦ πολυτίμου τῆς Ἐκκλησίας τέκνου.

— Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐπιβὰς ἐκ Φαναρίου ἀτμακάτου μετέβη εἰς Χαλκηδόνα καὶ διηρώτησε τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς Παύλου Στεφάνου Σκυλίτση, ἥδη ἐν ἀναρρώσει διατελούντος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν εὐγενεστάτην κ. Ἀμαλίαν Θεοτόκη, σύζυγον τοῦ πρωτοπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ ὁμως ἀπὴν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀφῆκεν αὐτῇ ἐπισκεπτήριον.

Ἐντεῦθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἄνω Βόσπορον καὶ ἐπισκέψατο ἐν Νεοχωρίῳ τὸν ἐρίτιμον ὁμογενὴ τραπεζίτην Εὐστάθιον Εὐγενίδην.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ε. Εὐγενίδου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδέξατο καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς περσικῆς πρεσβείας Μιρζᾶ Ἀχμέτ ἡν συνοδεύοντο ὑπὸ τοῦ διεμνηνέως αὐτῆς Ὁχανῆς ἡν.

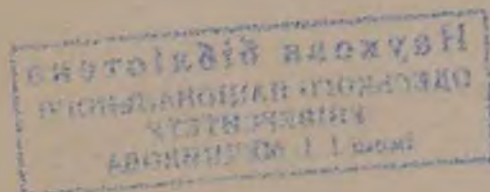
Προχθὲς δ' ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπισκέψατο τὴν Α. Σ. τὸν ἄρτι ἐκ τῆς Ἐσπερίας ἐπανακάμψαντα ἀρχιεπίσκοπον Νεαπόλεως Ἀρσένιον, ἐπίτροπον τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνταῦθα.

Τῇ Δευτέρᾳ δ' ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς τραπεζίτης Λεωνίδας Ζαρίφης μετὰ τοῦ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν οἰκογενειακῶς παρεπιδημοῦντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Περικλέους Γ. Ζαρίφη.

— Προχθὲς Τετάρτῃ ὁ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος μετὰ τῆς εἰς τὸν ἄνω Βόσπορον διημνήνευσε ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου τῇ συζύγῳ τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς Εὐσταθίου Εὐγενίδου τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ ἐπετείῳ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Α. Πανοσιολογιότης ἐπισκέψατο καὶ τὰς οἰκογενεὰς τῶν ἐριτίμων Α. Ζαρίφη, Π. Ζαρίφη καὶ Δημοσθένους Εὐγενίδου.

— Ἀγωνίσμου δωρεά. — Ἀξιότιμος κύριος προσελθὼν τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ζητήσας νὰ ἴδῃ κατ' ἰδίαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην, μετὰ πολλῆς τῆς χάριτος καὶ τοῦ σεβασμοῦ προσήνεγκεν αὐτῷ λίρας ὁλωμανικὰς 30 παρακαλῶν νὰ διαθέσῃ ταύτας ὡς οἶδε, μὴ γνωστοποιούμενου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὁ καλὸς καγαθὸς ὁμογενὴς εὐαγγελικῶς πολιτευόμενος ἠθέλησε νὰ εὐεργετήσῃ χωρὶς νὰ γνωσθῇ. Εὐχαρισταὶ καὶ ἔπαινος ὀφείλονται αὐτῷ διὰ τὴν χριστιανικὴν ταύτην ἀγαθοεργίαν αὐτοῦ καὶ δι' ἄλλην ὁμοίαν.

— *Θεολογική Σχολή.* — Τοῦ καθηγητοῦ τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσης ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ ἐλλογιμωτάτου Ἀποστόλου Φωτιάδου παραιτησαμένου ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἡ ἐφορεία τῆς Σχολῆς διώρισεν εἰς ἀντικατάστασιν τὸν γνωστὸν τουρκομαθῆ ὁμογενῆ Νικόλαον Σουλλίδην, ἐν διαφόροις θέσεσι εὐδοκίμως καὶ λυσίτελως ἐργασθέντα καὶ ἐπὶ χρηστότητι ἤθους καὶ χαρακτῆρος διακριθέντα. Τοῦ διορισμοῦ δὲ τούτου ὑποβληθέντος τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἐγκρίσιν, αὕτη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐνέκρινεν αὐτὸν, μεθ' ὃ καὶ ἀπεστάλη τὸ σχετικὸν πατριαρχικὸν τιτλάκιον.

— *Μονὴ Φανερωμένης.* — Τῶν πληρεξουσίων Περσίου καὶ Ἀρτάκης ἐνεκα τοῦ μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένου ζητήματος τῆς ιδιοκτησίας τῆς μονῆς Φανερωμένης διαφωνησάντων καὶ ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου τοῦ μέλλοντος ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν ταύτην, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐκήρυξεν ἑαυτὸ πρὸς τοῦτο ἀρμόδιον. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀνεκοίνωσε τοῦτο ἀρμόδιως τοῖς ἐνδιαφερομένοις.

— *Ἀπονομή παρασήμου.* — Ἐπὶ τῇ ἐσχάτῳ ὑπὸ τῆς Σ. ἀυτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως γενομένη τιμητικῶτάτῃ διακρίσει πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Ἀβραὰμ Βαπορίδην ἐρέτην, ἐξελεγκτὴν τῶν Ἑλλήνων. Τυπογραφῶν καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τοῦ βιβλιοκριτικοῦ τμήματος τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας διὰ τῆς ἀπονομῆς αὐτῷ τοῦ παρασήμου Μετζίτιε 6' τάξεως, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐψηρεστήθη ἵνα συγχάρῃ τῇ Α. Ἐξοχότητι τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσόστομου.

— *Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Μητροπολίτου Βοδενῶν.* — Τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπισκόπου τοῦ μητροπολίτου Βοδενῶν Νικόδημου ἀρχιμ. Δαμασκηνῷ Μοσχόπουλῳ παραιτηθέντος, ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐνεκρίθη ἵνα διορισθῇ εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀγαθόνικος.

— *Ἐξαρχία Μετσόβου.* — Αἰτιάσεων διατυπωθεισῶν κατὰ τοῦ ἐξάρχου Μετσόβου ἀρχιμανδρίτου Βενεδίκτου, ἐνετάλη οὗτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως διαρίσας πρότερον κατάλληλον ἐπίτροπον αὐτοῦ, ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

— *Τὸ περιοδικὸν «Ὁρθόδοξος Ρωμαιοτική Ἐκκλησία»* περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. — Ἐπὶ τῇ τῇ δευτέρῃ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Π. Ἰωακείμ τοῦ Γ', ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὸ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω τίτλον ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκδιδόμενον Ἐκκλησιαστικὸν Περιοδικὸν ἐκτίθησιν ἐν ἐδικαίῳ ἄρθρῳ τοῦ μηνιαίου τεύχους Ἰουνίου τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην. Ἐπὶ τῇ ἐκκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ αὐτὸ περιοδικὸν παρέχει τοῖς ἰδίῳι ἀνγνωστοῖς διαφόρους βιογραφικὰς πληροφορίας περὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

— *Περιοδικὸν «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολή» (L'Orient Orthodoxe).* — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤρχισεν ἐσχάτως νὰ ἐκδίδωται ἐν Βουκουρεστίῳ Περιοδικὸν εἰς τὰς γλώσσας ρωσικὴν καὶ γαλλικὴν, σκοποῦν τὴν κατὰ τὸ δυνατόν πλεονέστεραν προσέγγισιν τῶν ἐπὶ μέρους ἀποκεφάλων ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ψυχὴ τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος εἶναι ὁ γνωστὸς ἐπὶ τῷ θερμῷ αὐτοῦ ζήλῳ ὑπὲρ εἰρηνικῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀποκεφάλων Ἐκκλησιῶν σχέσεων ρώσος δημοσιογράφος Νικόλαος Δουρνάβω.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΩΝΕΙΑΣ

Καλεῖται ὁ Σωτήριος παπᾶ Βασιλείου ὑπὸ τῆς ὀθωμανῆς, Χριστιανῆς Ὁρθόδοξης, τέως μὲν κάτοικος τοῦ χωρίου Μποῦρ καὶ γεωργὸς τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διανομῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 τουρκιστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τοῦ φύλλου δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, ἐνώπιον τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Πελαγονείας ἐδρεύοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ὡς ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Νέσσας Σ. Παπαβασιλείου τὸ γένος Ἰωάννου Τ. Μάντσε, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, Χριστιανῆς Ὁρθόδοξου κατοικοῦ Νιζοπόλεως, ἐναγόμενος ἐπὶ πενταετὶ ἐγκαταλείπει. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγή θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Μοναστηρίῳ, τῇ 20 Μαρτίου 1901.

3

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Πελαγονεὶας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Α. Π. Νέτσος

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Σταύρου Τσάκου, ὑπὸ τῆς ὀθωμανῆς, ἐκ Μαμαρᾶ τῆς Προποντιδῆς, τέως καφετζῆς καὶ κάτοικος τῆς ἐνορίας Παλίνου, νῦν δὲ ἀγνώστου διανομῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ι. Σεραφεμιῶδου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, καφετζοῦ, ἐν Παλίνῳ διαμένοντος, ἐκπροσωποῦντος τὴν ἀνήλικον αὐτοῦ θυγατέρα Ἀνναν, ἐναγόμενος ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον ἡμέραν, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαλύσεως μνηστείας ἀγωγή ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Μαΐου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυνθῆς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

3

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.